

TOIVO MIKAEL
KIVIMÄKI

1886 · 5 · 6 · 1956

Juhlajulkaisu

SUOMALAINEN LAKIMIESYHDISTYS

TÄTÄ JULKAISUA ON PAINETTU
1400 NUMEROIMATONTA JA 100
NUMEROITUA KAPPALETTA

ISBN 978-951-855-880-7 (PDF)

SUOMALAISEN
LAKIMIESYHDISTYKSEN JULKAISUJA
C-SARJA N:o 4

TOIVO MIKAEL KIVIMÄKI

Juhlajulkaisu

TOIMITUSKUNTA

AARNE REKOLA

A. R. HEIKONEN A. K. IKKALA

REINO ERMA

Y. J. Hakulinen

Lain tai hyvän tavan vastainen ehto testamentissa

Maakaaren 1 luvun 1 §:ssä oleva juhlallismuotoinen säännös siitä, että laillinen on pysyvä ja laitton purkautuva (»laillinen pysyköön, laitton purkautukoon»), ilmentää yleisen, kaikkia oikeustoimia koskevan periaatteen. Mainitussa lainkohdassa pidetään silmällä kiinteään omaisuuteen kohdistuvia saantoja, jollaisina laki luettelee perinnön, vaihdon, kaupan, lahjan ja panttauksen. Kun siinä niin muodoin on kysymys tärkeimmistä varallisuutta koskevista oikeudellisista tapahtumista tai toimista, on ilmeistä, että siihen liittyvällä, laillisen saannon pysymistä ja laittoman purkautumista koskevalla oikeussäännöksellä on säännöksen välintöntä kohdetta laajempi ulottuvaisuus.¹ Säännöksellä on 1734 vuoden lakikirjassa samantapainen asema kuin vastaavilla, lainvastaisten sopimusten pätemättömyyttä koskevilla yleisluontoisilla säännöksillä eräiden muiden maiden siviililakikirjoissa.²

Sovellettaessa yleiseen muotoon laadittua säännöstä siitä, että laittomien oikeustointen tulee purkautua, on luonnollisesti kiinnitettävä huomiota pakottavien ja tahdonvaltaisten oikeussäännösten eroon. Pätemättömiä saattavat olla vain pakottavia säännöksiä vastaan sotivat oikeustoimet. Kussakin tapauksessa on siis lain tulkinnalla selvitettävä, onko sopimusvapautta rajoittava säännös käsitettävä pakottavaksi vai

¹ *Montgomery*, *Finlands allmänna privaträtt*, s. 651.

² BGB 134, C. civ. 1172, Cod. civ. (ital.) 1418, OR 20. Ks. myös Kristian V Danske Lov (1683) 5—1—2, *Ussing*, *Aftaler*, 2 p., s. 186 ss.

ainoastaan sellaiseksi ohjeeksi, josta voidaan sopimuksessa poiketa. Mutta lisäksi on otettava huomioon, että pakottavaksikin tarkoitettu lainsäädännös saattaa liittää itseensä eriasteisia seuraamuksia. Välttämätöntä ei ole, että lainvastaisuus aiheuttaa oikeustoimen täydellisen mitättömyyden, vaan lainsäätäjät saattaa tyytyä esim. siihen, että oikeustoimeen osallistujaa rangaistaan tai että oikeustoimi oikaistaan lain mukaiseksi erottamalla siitä pois se osa, mikä on ristiriidassa lain kanssa.³

Oikaiseminen merkitsee sitä, että lainvastainen osa katsotaan pyyhityksi eli olemattomaksi (*non scriptum*). Tällainen pätemättömyyden vaikutusten rajoittaminen (ns. osittainen mitättömyys) edellyttää, että kysymys on sopimuskokonaisuuden kannalta epäolennaisesta tai irrallisesta määräyksestä, niin että voidaan edellyttää asianosaisten tarkoitaneen pysyä oikeustoimessa, vaikka kysymyksessä oleva kohta ei jääkään voimaan. Yleensä on lähdettävä siitä, että oikeustoimi muodostaa kiinteän kokonaisuuden, josta ei voida erottaa pois mitään osaa saattamatta oikeustointa asianosaisten tarkoitusta vastaamattomaksi, ja on pääsäännöksi siis katsottava, että osan mitättömyys aiheuttaa koko oikeustoimen pätemättömyyden.⁴

Tämä mitättömyyden ulottuvaisuutta koskeva sääntö on luonteeltaan tulkintanormi, joka edellyttää oikeustoimen eri määräysten arvioinnilla ja vertailulla selvitettävän, onko kysymyksessä oleva, lain kieltämä sopimuskohta sellaisessa suhteessa sopimuksen muihin määräyksiin, että nämä voidaan sen pyyhkimisestä huolimatta pysyttää voimassa. Joskus lainsäätäjät kuitenkin on nimenomaisin säännöksin osoittanut, että tietynlaisten sopimusmääräysten mitättömyys ei aiheuta koko oikeustoimen pätemättömyyttä. Tästä ovat esimerkkinä mm. työsopimuslain lukuisat määräykset siitä, että »muu sopimus on mitätön».⁵

Sopimusehtoihin, jotka sisältönsä puolesta ovat ristiriidassa pakottavien lainsäädännösten kanssa, on rinnastettava ehdot, jotka ovat hyvän

³ Vrt. Kivimäki, Siviilioikeuden yleiset opit, 2 p., s. 88, sama, DL 1927 s. 1 ss.

⁴ Vrt. BGB 139, Cod. civ. (ital.) 1419, OR 20, Ekström, Privaträttens allmänna läror, s. 680, Ussing m.t. s. 260, Cheshire and Fifoot, Law of contract, 2 p., s. 283 ss.

⁵ Ks. myös A sopimattomista ehdoista kiinteistönkaupoissa 20.6.1864, 2 § toinen lause.

tavan vastaisia. Tällaisetkin ehdot aiheuttavat siis säännönmukaisesti koko oikeustoimen pätemättömyyden,⁶ mikäli edellä mainitun tulkintasäännön mukaisesti mitättömyyttä ei voida rajoittaa vain siihen epäolennaiseksi tai irralliseksi katsottavaan sopimusehtoon, joka on ristiriidassa hyvän tavan kanssa. Joskus on laissa nimenomaan säädetty, että hyvän tavan vastaisen ehdon vaikutukset eivät ulotu tätä ehtoa pitemmälle (VKL 8 §, VakL 34 §, L vähittäismaksukaupasta 2 § 3 mom.).

Epätietoisuutta on ilmaantunut siitä, onko edellä mainittua sääntöä, jonka mukaan oikeustoimen osan pätemättömyys saattaa yleensä koko oikeustoimen pätemättömäksi, sovellettava, kun testamenttiin liittyy lain tai hyvän tavan vastainen ehto. Sekä oikeustieteessä että lainkäytössä on esiintynyt kannanottoja, joiden mukaan testamenttiin sisältyvät laittomat tai siveettömät ehdot olisi pikemminkin katsottava pyyhityiksi kuin koko testamentti niiden johdosta mitättömäksi. Koska näissä ajatuksenkuluissa saattaa olla roomalaiseen oikeuteen perustuvien käsityskantojen heijastusta, on syytä seuraavassa tarkastella, mitä roomalaisen oikeuden lähteissä ja niihin liittyen kehitellyissä teorioissa on asiasta lausuttu. Tällöin pidämme silmällä ehtoja (*condicio*), joilla tarkoitetaan velvoittaa testamentin saaja tekemään tai tekemättä jättämään jotakin, ja jätetään siis syrjään mm. testamentin supistamista laki-osan toteuttamiseksi koskevat säännöt, joilla rajoitetaan testamentin vaikutuksia riippumatta siitä, onko testamentti ehdollinen vai ehdoton.⁷

Roomalaisen oikeuden säilyneissä lähteissä ei ole nimenomaista mainintaa lain tai hyvän tavan vastaisista testamentin ehdoista, vaan kosketellaan niissä ainoastaan ehtoja, joiden täyttäminen on mahdotonta (*condiciones impossibles*). Testamentissa oleva mahdoton ehto katsotaan mitättömäksi, mutta testamentti jää siitä huolimatta muilta osin voimaan, mikä siis tietää osittaiseen nulliteettiin päätymistä. Tämä on ollut vallitseva mielipide (Dig. 25,5, 51,1 Ulp., 35,1,3 Ulp., Inst. 2,14,10). Kuitenkin on siihen kohdistettu myös arvostelua, niinkuin ilmenee siitä, mitä *Gaius* kirjoittaa institutioissaan:

⁶ Ks. edell. aliv. main. A 2 § ensimm. lause.

⁷ Ks. näistä Hakulinen LM 1941 s. 232 s.

Gaius 3, 98: Item si quis sub ea condicione stipuletur, quae existere non potest, veluti si digito caelum tetigerit, inutilis est stipulatio. Sed legatum sub impossibili condicione relictum nostri praeceptores proinde debere putant, ac si sine condicione relictum esset; diversae scholae auctores nihilo minus legatum inutile existimant quam stipulationem. Et sane vix idonea diversitatis ratio reddi potest.

Siteeratussa kohdassa oleva selostus osoittaa, että ehto »jos hän koskettaa sormellaan taivasta» tekee toisen mielipiteen mukaan mitättömäksi niin hyvin elossa olevien keskeisen stipulation kuin legaatin ja toisen mielipiteen mukaan, jota Gaius ei sano ymmärtävänsä, ainoastaan itse tuon eriskummallisen ehdon, milloin ehto liittyy legaattiin. Selostus kuvastaa prokuliaanisen ja sabiniaanisen koulukunnan välisiä oppiriitoja. Prokuliaanisen koulukunnan mukaan olisi sekä stipulatioita, joihin kuuluu myöskin lahja, että legaatteja ollut käsiteltävä samalla tavoin ja tuollaisen mahdollottoman ehdon niin ollen katsottava aiheuttavan myös *mortis causa* tehdyn oikeustoimen pätemättömyyden. Sabiniaanit sitä vastoin tahtoivat tehtäväksi erotuksen. Vaikka sanotunlainen ehto tekikin stipulatiot mitättömiksi, olisi ehto legaattiin otettuna katsottava pyyhityksi ja itse legaatti siis ehdosta huolimatta päteväksi. Perimmäisenä syynä tähän erotteluun voidaan katsoa olleen sen suositun aseman, mikä roomalaisessa oikeudessa oli testamentilla (*favor testamenti*). Testamentti oli pyrittävä mahdollisuuden mukaan pysyttämään voimassa. Tekemällä säädettyjä muodollisuuksia noudattaen testamentin perittävä oli ilmaissut tarkoittaneensa syrjäyttää lakimääräisen perimysjärjestyksen ja tämä tarkoitus oli, kun kuollut ei voinut tehdä uutta, oikaistua testamenttia, toteutettava riippumatta sellaisista testamenttiin otetuista ehdoista, jotka stipulationiin liittyvinä olisivat tehneet oikeustoimen mitättömäksi.⁸

Yritys johtaa testamentin tekijän tahdosta peruste käsitykselle, että sentapaiset ehdot, joihin Gaius viittaa, olisi katsottava pyyhityiksi ja itse testamentti siis voimaan jääväksi, eivät tunnu vakuuttavilta. Niinkuin *Calonius* on huomauttanut, tuollaiset ehdot pikemminkin osoittavat, että on puuttunut todellinen tarkoitus siirtää jäämistö testamentissa mai-

⁸ Vrt. *Colin et Capitant*, *Droit civil français*, III, 8 p., n:o 843. Ks. myös *Dernburg*, *Pandekten*, III, § 83 aliv. 6.

nitulle henkilölle. »Sillä, joka tekee testamentin mainitunlaisella tai leikillisellä ehdolla, ei ole katsottava olleen vakavaa testamentin tekemisen tarkoitusta.»⁹

Vieläkin vähemmän tuntuu puolustettavalta mielipide, että olisi pysyttävä voimassa testamentti, johon liittyy *lain tai hyvän tavan vastainen* ehto. Jos omaisuus on annettu saajalle määräämällä, että tämän on ryhdyttävä valmistelevaan murhaa tai viettelemään kansalaisia sukupuolirikollisuuteen, johduttaisiin tällaisten luvattomien tarkoituserien hyväksymiseen, jos sallittaisiin saajan vedota testamenttiin. On epäilyttävä olettaa niiden taivaankosketusesimerkkien nojalla, joita roomalaisen oikeuden säilyneissä lähteissä tavataan, roomalaistenkaan tuomarien todella tarkoittaneen sallia testamenttia käytettävän mainitunlaisten oikeusjärjestystä vastaan suunnattujen tarkoituserien tukemiseen.

Roomalaisten omaksumiksi luultuja oikeuskäsityksiä on kuitenkin myös myöhemmässä lainsäädännössä pyritty seuraamaan. Ranskan Code civil sisältää vielä tänäkin päivänä säännöksen, jossa testamenttiin liitetyt laittomat ja siveettömät ehdot selitetään pyyhityiksi. Poiketen yleisestä säännöstä, jonka mukaan sanotunlaiset ehdot tekevät oikeustoimen mitättömäksi (art. 1172), lausutaan Code civil'in 900 artiklassa:

Dans toute disposition entre vifs ou testamentaire, les conditions impossibles, celles qui seront contraires aux lois ou aux mœurs, seront réputées non écrites.

Sanamuotonsa mukaan tämä säännös menee vieläpä roomalaisten kuviteltua kantaa pitemmälle, sillä se sulkee piirinsä paitsi jälkisäädökset myös lahjat. Selityksenä siihen, että säännös on otettu lakiin, ovat Ranskan vallankumouksen aikaiset olosuhteet. Oletettiin, että testamentteihin tultaisiin sisällyttämään uutta valtiollista järjestelmää kohtaan vihamielisiä ehtoja. Kun testamentinsaajien joukossa kuitenkin saattoi olla henkilöitä, jotka olivat suopeita uudistetulle yhteiskunnalle, arveltiin sellaisen ratkaisun parhaiten edistävän vallankumouksen tarkoitusta, joka ei johtaisi testamentin mitättömyyteen, vaan jättäisi testamentatun omaisuuden saajan haltuun. Tätä tarkoitusta taas ei voitaisi

⁹ Calonijs, Prael. 33: 46, Siviilioikeuden luennot s. 516.

saavuttaa, jos testamentti julistettaisiin laittoman tai siveettömän ehtonsa vuoksi kaikkea voimaa ja vaikutusta vailla olevaksi, vaan oli pikemminkin laadittava laki niin, että itse ehto selitettiin pyyhityksi ja testamentti siis muilta osin pysyväksi.¹⁰

Ranskan tuomioistuinten lainkäytössä mainittu säännös on kuitenkin muovautunut aivan toisenlaiseksi kuin mitä säännös sanamuotonsa mukaan sisältää. Eräässä v. 1863 annetussa päätöksessään kassatio-oikeus selitti, että laitton tai siveetön ehto tekee koko jälkisäädöksen mitättömäksi aina milloin ehto on käsitettävä testamentin tekemiseen määräävästi vaikuttaneeksi perusteeksi, ja tätä käsityskantaa on sen jälkeen lainkäytössä johdonmukaisesti seurattu.¹¹ Tämän johdosta säännöksen soveltamisala on supistunut niin, että ehdon selittäminen pyyhityksi saat-
taa enää tulla kysymykseen vain sellaisissa tapauksissa, joissa ehtoa on pidettävä testamentin kokonaisuuden kannalta toisarvoisena määräyk-
senä.

Italian uudessa siviililakikirjassa toisinnetaan nämä ranskalaisessa praksisessä saavutetut tulokset.¹² Saksan laki taas ei sisällä mitään poikkeussäännöstä testamentteihin nähden, vaan niihin sovelletaan yleisiä laitonta tai siveetöntä oikeustointa koskevia sääntöjä, joista johtuu, että sanotunlainen ehto tekee yleensä koko jälkisäädöksen mitättömäksi.¹³

Suomen yhtä vähän kuin Ruotsinkaan lakiin ei sisälly erityistä säännöstä testamenttiin liittyvän lain tai hyvän tavan vastaisen ehdon päte-
mättömyydestä. On tosin joskus arveltu, että perintökaaren entisen 17
luvun 7 §:n säännös siitä, että testamentti, jos siinä on annettu enemmän
kuin laki sallii, on oikaistava lain mukaiseksi ja että se kaikilta muilta
kohdin on oleva voimassaan, ilmaisisi testamentteja koskevan yleisen
säännön, jota voitaisiin soveltaa myös lain tai hyvän tavan vastaisiin

¹⁰ *Colin et Capitant* III n:o 844.

¹¹ *Colin et Capitant* loc. cit. Ks. myös oikeustap. *Petits Codes Dalloz*, *Code civil*, art. 900.

¹² *Cod. civ. art. 634 verr. art. 626*: »Il motivo illecito rende nulla la disposizione testamentaria, quando risulta dal testamento ed è il solo che ha determinato il testatore a disporre.»

¹³ *Kipp—Coing*, *Erbrecht*, § 10 III, § 18 IV (BGB 2085). Samoin ZGB 482.

ehtoihin.¹⁴ Sanottu lainkohta on kuitenkin erikoissäännös, joka koskee testamentin oikaisemista lakiosan tai rintaperillisen elatusavun erottamiseksi pesästä, eikä sitä voida tulkita laajentavasti.¹⁵

Kysymys siitä, mikä vaikutus testamentin pätevyyyteen on sillä seikalla, että siihen sisältyy laitton tai siveetön ehto, on nimenomaisen säännöksen puuttuessa ratkaistava ottamalla huomioon, miten sanotunlaisten ehtojen pätemättömyyden vaikutuksia on muiden oikeustoimien kohdalta arvosteltava. Niinkuin edellä on mainittu, oikeustoimeen liittyvä laitton tai siveetön ehto saattaa yleensä koko oikeustoimen pätemättömäksi. Itse ehtoon rajoittuu pätemättömyys ainoastaan siinä tapauksessa, että voidaan olettaa oikeustoimen tekijän tarkoittaneen pysyä oikeustoimessa, vaikka sanotunlainen ehto jätetäänkin huomiotta. Testamentti ei ole muihin oikeustoimiin nähden erikoisasemassa sikäli, että sen eri määräysten olisi yleensä katsottava olevan toisiinsa nähden riippumattomia ja nimenomaan sellaisia, että testamentin voitaisiin edellyttää jatkuvasti vastaavan testamentin tekijän tarkoitusta, vaikka jokin siinä oleva ehto mitättömänä pyyhittäisiinkin ja ainoastaan muu osa jälkisäädöksestä jätettäisiin voimaan. Samoin kuin muiden oikeustoimien on myös testamentin edellytettävä muodostavan yhtenäisen kokonaisuuden, josta ei voida jotakin osaa erottaa aiheuttamatta ristiriitaa testamentin tekijän tarkoituksen kanssa. Tosin voi testamentissa niinkuin muissakin oikeustoimissa ehtojen keskinäinen suhde olla sellainen, että jonkin ehdon pätemättömyys voidaan rajoittaa vain tätä ehtoa koskevaksi. Tätä edellytetään myös perintökaaren uuden 16 luvun 11 § 1 mom:ssa, jossa lausutaan: »Jos jotakin testamenttiin sisältyvää määräystä, joka ei ole riippuvaisuussuhteessa toisiin määräyksiin, koskee 9 §:ssä mainittu pätemättömyysperuste, olkoon ainoastaan se määräys pätemätön.» Mutta elleivät määräykset ole sanotunlaisessa suhteessa toisiinsa, on siitä, että jokin määräys on pätemätön, seurauksena koko jälkisäädöksen pätemättömyys.

¹⁴ *Olivecrona*, Testamentsrätten, 2 p., s. 251. Vrt. *Nordling*, Ärfda Balken, 2 p., s. 208, jossa viittaamatta mainittuun lainkohtaan katsotaan, että testamentin saajan täytettäväksi asetetut *condiciones turpes* ovat mitättömiä testamentin jäädessä muutoin voimaan.

¹⁵ *Ekström* m.t. s. 680 aliv. 4.

Äsken sanotun mukaisesti on arvosteltava myös sellaisten ehtojen pätemättömyyden vaikutuksia, joiden mitättömyys johtuu siitä, että ehdon sisältö on lain tai hyvän tavan vastainen. Ellei ehto liity vain sellaiseen osaan testamentista, joka on riippumaton testamentin muista määräyksistä, sen pätemättömyys aiheuttaa, että koko jälkisäädös käy mitättömäksi.¹⁶

Sillä seikalla, onko sanotunlainen ehto luonteeltaan suspensiivinen vai resolutiivinen, ei ole pätemättömyyden ulottuvaisuutta määrättäessä ratkaisevaa merkitystä. Pelkästään sen nojalla, että ehto on resolutiivinen, ei pätemättömyyttä voida rajoittaa vain ehtoon sinänsä.¹⁷

Hyvän tavan vastaisiksi on katsottava mm. sellaiset ehdot, joilla pyritään kohtuuttomasti rajoittamaan testamentin saajan henkilökoh- taista vapautta. Ehto, jolla tarkoitetaan estää saajaa menemästä avio- liittoon, saattaa mainitusta syystä olla pätemätön, sillä ei ole sopusoin- nussa yleisen siveyskäsityksen kanssa, että koetetaan taloudellisia etuja antamalla taivuttaa jokin henkilö luopumaan vapaudestaan päättää avioliittoon menemisestä. Joskus voi ehto, jolla rajoitetaan avioliitto- vapautta, saada selityksensä hyväksyttävistäkin motiiveista, kuten siinä tapauksessa, että testamentin saaja on iäkäs henkilö, jolle avioliitto ei enää sovellu. Mutta elleivät erityiset asianhaarat muuta osoita, avioliittovapautta rajoittava testamentin ehto on katsottava hyvän tavan vastaiseksi. Koska tällainen ehto on testamentin tekijän kannalta olen- nainen jälkisäädöksen edellytys eikä siis voida olettaa, että hän olisi tarkoittanut pysyä jälkisäädöksessään siinäkin tapauksessa, että ehto hänen tahtomattaan pyyhitään, on ehdon pätemättömyydestä seurauk- sena, että koko jälkisäädös menettää pätevyytensä.¹⁸

¹⁶ Näin myös *Calonius*, Siviilioikeuden luennot, s. 515, *Chydenius*, Arvs- och testamentsrätt, 3 p., s. 215 s., *LvK* ehdotus perintölaiksi, 1938, 45 §, perust. s. 70. Vrt. *Rautiala*, Testamentin tekemisestä ja pätemättömyydestä, s. 110. Ks. SäätiöL 5 § 2 mom.

¹⁷ Vrt. kuit. *Ekeberg—Guldborg*, Den nya testamentslagen, s. 124.

¹⁸ Toisin kuit. KO 1945 I 18, jossa sanotunlaista ehtoa pidettiin *non scriptum*'ina ja sallittiin siis saajan pitää testamentilla annettu omaisuus, vaikka tällainen loppu- tulos ilmeisesti oli vastoin testamentin tekijän tarkoitusta. Ks. oikeustapauksen johdosta myös *Ylöstalo*, Testamentin tulkinnasta, s. 75 (aliv.).

Ehto, jolla testamentin tekijä tarkoittaa taivuttaa saajan luopumaan konkubinaatista, on pätevä (vrt. PK 17:19 i.f.). Ellei saaja noudata ehtoa, on siis testamentti raukeava. Konkubinaattikiellon voidaan useimmiten katsoa hiljaisesti sisältyvän testamenttiin, jolla halutaan taivuttaa saaja olemaan menemättä naimisiin tietyn henkilön kanssa, sillä testamentin tekijä, joka ei hyväksy avioliittoa, tuskin hyväksyy myöskään konkubinaattia tarkoittamiensa henkilöiden välillä. Tämäkin näkökohta osoittaa, miten kohtuutonta olisi, jos testamenttia, johon on otettu avioliittovapautta rajoittava ehto mutta ei nimenomaista konkubinaattikieltoa, käsiteltäisiin aivan kuin olisi testamentti tehty ehdottomana, mistä »tulkinnasta» olisi seurauksena, että testamentin saaja voisi mielensä mukaan joko jatkaa vapaata yhdyselämää tai laillistaa suhteensa vainajan omaisuuden pysyessä kummassakin tapauksessa testamentin tarkoituksen vastaisesti hänen nautittavanaan.

Jos avioliittovapautta rajoittava ehto on jo testamentin tekijän kuollessa menettänyt merkityksensä sen johdosta, että testamentin saaja on purkanut suhteensa testamentissa tarkoitettuun henkilöön tai mennyt naimisiin kolmannen kanssa, ehto on katsottava rauenneeksi, koska oikeustoimen voimaantulon hetkellä ei enää objektiivisesti katsoen ole epävarmuutta ehdon toteutumisesta eikä siis aiheutta ehdon asettamiseen. Ehdon jääminen testamenttiin saa tällöin selityksensä testamentin tekijän erehdyksestä. Kun ehto on rauennut, seuraa siitä, että testamentti jää voimaan.